

Maandag 28 december 2009

Na een nacht lekker geslapen te hebben komen we rond 8 uur ons bed uit.

Bij het ontbijt ontmoeten we David weer en nu is het wachten op Lidia. Zij gaat samen met David onder leiding van Rob en Wim, les geven in Kagadi en dat ligt tegen de Congolese grens aan. Jeauqueline zou een andere driver regelen die ons naar Kagadi gaat brengen. Deze reis gaat ongeveer 5 uur duren.

Om een uur of 10 kom Lidia aan. Ze heeft er een lange reis opzitten. Ze woont tegen de grens aan van Tanzania en was een paar dagen in Tanzania geweest. Van daaruit is ze vertrokken naar Oeganda en daar kwam ze nu vermoeid aan. Lidia gaat samen met David de SKIT-cursus geven. Zij heeft deze cursus ooit ook gehad en heeft nu een eigen naaiatelier en geeft cursussen. Ondanks dat ze zich drie slagen in de rondte werkt ziet ze er zeer verzorgd uit en komt relaxed over.

Om ongeveer 12 uur vertrekken we en het regent behoorlijk. Dat is ook niet zo gek want het is nu regentijd. Het duurt even voordat we de stad uit zijn. De chauffeur stuurt handig tussen de hectiek door en later blijkt hij erg goed te zijn. Onderweg genieten we van de prachtige natuur en de soms leuke taferelen onderweg. We kopen wat bananen en mancho's onderweg en komen uiteindelijk na 6 uur rijden, aan op de plaats van bestemming.

Het is een soort park met huisjes en kleine gebouwen, waar allerlei cursussen gegeven worden. We lopen het terrein even rond waar het wemelt van de apen. Een van de grootste komt op mij af en probeert in mijn been te bijten. Door mijn dikke spijkerbroek lukt dat gelukkig niet want dan had ik echt een probleem gehad. Sommige apen zijn besmet met hondsdolheid en dan heb je een reeks aan inenting nodig om niet ziek te worden. Nadat ik hem heb kunnen afschudden, hebben we weer wat om over na te praten. We worden gewaarschuwd dat die apen 's-Nacht op je deur kloppen. Handig is dan om eerst even uit het raam te kijken wie er voor de deur staat. Wil je een aap op visite, dan laat je hem natuurlijk binnen.

We frissen ons even op en gaan dan eten.

Na het eten is er niet veel meer te doen, iedereen is moe en besluiten we naar bed te gaan.

Ik ga nog even aan de gang met mijn foto's en video en met het schrijven van dit verhaal.

Morgen de eerste dag van de cursus. Er zullen dan allerlei voorbereidingen plaats vinden. Wat spannend is, is dat de container met spullen die

belangrijk zijn voor deze cursus al 4 maanden bij de douane staat en nog steeds niet is vrij gegeven. We hopen dat hij nu eindelijk beschikbaar komt.

Woensdag 30 december 2009

In de ochtend begon de cursus moeizaam. De laptop van de organisatie hier kon de SKIT-film niet afdraaien. Maar Wim is niet zomaar uit het veld te slaan en ging zijn eigen laptop halen. Na wat links en rechts proberen kregen we de presentatie van Cees Hoosemans te zien. Leuk om die film weer eens te zien en voor mij spreekt dit nu natuurlijk weer veel meer.

De rest van de dag verliep een stuk beter en het is geweldig leuk om te zien hoe enthousiast de cursisten zijn. Iedereen is echt gemotiveerd en na afloop om 17 uur bleef iedereen zitten omdat ze nog een computercursus kregen. En Wim en Rob kregen van Alex, een cursist, te horen dat hij morgen voor 10 extra naaimachines zou zorgen. Dat was een mooie opsteker want dan kan de cursus wat soepeler verlopen. Mijn video opnamens lukte nu een stuk beter en ik heb nu kwalitatief betere beelden kunnen maken.

Ik heb van de omgeving ook wat beelden gemaakt en de apen hebben mij met rust gelaten vandaag. Wat erg opvalt is de toegankelijkheid van de mensen. Iedereen groet je onderweg of komt je een hand geven en heel vaak willen ze een praatje maken.

Tegen het einde van de middag begon het te regenen en er kwam een gigantische hoeveelheid water uit de lucht vallen. Binnen een mum van tijd waren alle paden veranderd in rivieren.

Het water liep ook één van de lokalen binnen want het dag was lek. We hebben het meeste naar buiten kunnen vegen, maar tis te hopen dat het vanacht droog blijft.

Vanavond zorgde één van de mensen die hier werkt voor een fles bier voor ons en dat was na al dat water zeer welkom. David kreeg vanavond last van Malaria, maar daar hebben we gelukkig medicijnen voor.

Morgenavond worden we naar een gelegenheid gebracht waar we oud en nieuw gaan vieren. Das wel zo gezellig.

Vrijdag 1 jan 2010

Dat was een heftige jaarwisseling.

Gisteren zijn we het dorp in gegaan. Eén van de supervisors, Edward, nam ons mee.

We kwamen uiteindelijk ergens op een donker terras terecht met een tamelijk onvriendelijke serveerster. Lydia en Edward gingen even weg om een “groothandel” in stoffen te bezoeken.

Lydia ontwerpt en verkoopt oom kleding. Wim, Rob en ik bleven achter met een lekker koud pilsje, dus dat was niet zo erg. We zater een tijdje te praten toen Rob ineens wegzakte en even buiten kennis was. Toen hij weer bijkwam bleek hij een flauwte gehad te hebben en daar waren we toch van geschrokken. Toen Edward en Lydia weer terug waren, besloten Rob en Wim terug te gaan naar het park van URDT. De rest van de avond verliep rustig en om 12 uur begon iedereen te juichen, maar vuurwerk was er niet. Ik kreeg een aantal SMSjes van Katrin en enkele diebare vrienden. En om 2 uur heb ik nog een keer nieuwjaar gevierd want toen was het nieuwjaar in Nederland. Gek idee was dat.

Toen ging het ineens snel met de drank en voordat we het wisten was het erg laat.

Ik heb nog wat muziek gemaakt met een aantal mensen en dat was best gezellig.

De volgende dag lang uitgeslapen, maar dat was geen probleem want het regende tot halverwege de middag.

De rest van de dag werd weer zonnig.

Met Rob gaat het weer goed. Waarschijnlijk is er iets met het eten geweest.

Tegen de avond liep ik met David naar ons huis die ik ondertussen om heb gedoopt in 'the Whitehouse'. Dat wat voor de hand liggend omdat dit huis wit is en appart op een stukje landgoed staat met constant beveiliging en bediening erbij. Daarbij is David Keniaan en dan is de link niet zo moeilijk. Iedereen heeft het nu over 'The White house' en dus laat ik, als ik weg ben, iets copmpleets onzinnigs achter in dit land, maar we kunnen niet altijd serieus zijn toch?

Wij liepen dus naar huis en zagen midden tussen de bananenplantage en heleboel Bavianen zitten. Ik pakte al mijn spullen weer uit en ging de Bavianen filmen. Ik ben altijd erg gefacineerd door apen en als ik niet uitkijk heb ik straks meer foto's en video-opnamens waar apen opstaan dan mensen. Toen ik mijn spullen weer ingepakt had liepen we terug naar het hoofdpad. Overigens zijn er in dit deel van Kenia mee oververharde wegen dan verharde. Op de hoofdpad liepen wat kinderen te spelen en één van die kinderen had een plastic fles met melk in haar handen. En ik kan het neit zo snel navertellen of één van die Bavianen die 2 x zo groot was als dat kind, neemt een run en pakt die fles uit haar handen. Dat kind schrikt zich natuurlijk rot en begint hard te huilen. Het was heel zielig voor het kind maar ik vond het zo komisch dat ik er verschrikkelijk veel lol om had. Ik heb dat natuurlijk voor het kind verborgen gehouden want dat zou wel heel gemeen zijn geweest. Er lopen constant mensen

rond op het terrein van ARDT die met een grote stok die Bavianen in het gareel proberen te houden. Maar soms zijn de apen ze te slim af en heel vaak spelen ze een spel met die mannen. De Bavianen zijn een deel wat hier bij het leven hoort en daar betalen ze tol voor, want er wordt natuurlijk ook een heleboel door die beesten gesloopt. Ik kan er uren naar kijken en heb erg veel lol in die beesten. Het frapante is dat de mensen dat hier zelf ook hebben, ondanks dat ze er al een heel leven mee geconfronteert worden.

David en ik hadden dus wat te vertellen bij het avondeten.

Er wordt fantastisch voor ons gezorgd. We krijgen 3 keer per dag een maaltijd en tussendoor regelmatig koffie, thee, water, bananen en kleine pannenkoekjes. (of was het nu pannekoekjes?)

Verder is er niet zoveel te doen en liggen we vroeg op bed, maar dat is niet erg want we zijn 's-avonds goed afgebrand en zijn 's-morgens vroeg weer op. Ik vind het prima en heb het erg naar mijn zin. Ik kan uitgebreid experimenteren met videobeelden om met een zo goed mogelijk resultaat naar huis te komen.

Zaterdag 2 januari 2010

Een prachtige dag vandaag waarop Rob in de ochtend les gaf in electriciteitsleer. Rob is gelukkig weer helemaal de ouwe en gaat vandaag een pittig stukje theorie behandelen. Ik heb hem daar een heel klein beetje bij geholpen en in de groep zat Victor die erg thuis is in deze materie, dus dat ook weer handig. Victor is de klusjesman voor ARDT en is erg intelligent. Hij heeft veel gereist en weet overal wel wat van. Omdat hij van naai en breimachines nog niets weet, volgt hij deze cursus. Het was taaie kost voor de cursisten en Rob deed het erg goed. Rob is een aardige een rustige man die van tijd tot tijd mooie droge opmerkingen kan maken. Ik heb veel respect voor Wim en Rob en de wijze waarop ze met een minimum aan middelen het maximum proberen te bereiken. De container waarin een heleboel spullen zitten die ze hard nodig hebben, wordt vijgegeven en zal waarschijnlijk over een week hier zijn. Daar kunnen ze natuurlijk niet op wachten. Verder hebben ze bij hun vorige bezoek aan Kenia (Kisumu) 2 kisten gereed gemaakt met alle spullen die ze voor deze cursus nodig hadden. Die kisten staan in nu in Kampala en zouden hier naar toe gereden moeten worden maar we kregen bericht dat de driver autopech heeft. Dus Wim en Rob moeten heel erg improviseren om de cursus te continueren. En de wijze waarop is werkelijk formidabel. In de middag hebben we een beetje rond gekeken op het terrein en ben ik in de radiostudio van URDT gaan kijken. Dat was erg leuk. Met een minimum aan middelen bereiken ze het maximum. Ik hou daar wel van. Toch als er nog eens ergens een mengtafel overschiet of dingen die ze kunnen gebruiken zal ik aan hen denken en met Lutze Wopma, de directeur van de Derde Wereld Werkplaats, overleggen of we hen daar mee kunnen helpen. Want het is verstandig om alle hulp in overleg te doen met mensen die verstand hebben van de situatie ter plekke. Ik kan je wel vertellen dat ik met de dag enthousiaster wordt omdat hier gewerkt wordt op een wijze waarop direct resultaat geboekt wordt zonder dat er geld verkast wordt. De afkorting URDT staat voor:

UGANDA RURAL DEVELOPMENT AND TRAINING PROGRAMME : Oeganda plattelandsontwikkeling en training programma. URDT is opgericht door mr. Musheshe die onlangs voor zijn ideeën van plattelandsontwikkeling een internationale prijs heeft gekregen. Mr. Musheshe is een charismatische persoonlijkheid waar respect, gezag en ontzag van uit straalt.

We werden later in de middag rondgeleid op het terrein van URDT, waar 178 mensen werkzaam zijn en kegen toen pas een indruk over wat ze hier zoal doen. Met alles wat ze aan groente en fruit verbouwen kunnen ze hier in hun eigen behoefte voorzien. Koeien, kippen,

varkens en geiten zijn er volop en zelfs het mais kunnen te zelf malen. URDT biedt naast een aantal vakopleidingen in verschillende beroepsrichtingen, middelbare schoolopleiding ook voorlichting en ontwilleling op het gebied van landbouw, duurzame energie, viskweken, bijhouden e.d. De organisatie is erg goed. Het gaat er natuurlijk wel relaxed aan toe, maar er wordt wel gewerkt. Zij willen heel graag het SKIT-project, zoals deze cusus heet, binnen halen. SKIT staat voor:

Sewing Knitting Information Tranfer ofwel: het overbrengen van de kennis van de revisie van naai- en breimachines.

Op het terrein staat een gigantische generator die automatisch inkomt als het nodig is. En nu is het nodig want de spanning is al een paar dagen uitgevallen. Dat gebeurt zo'n 2 keer in de week en één van de oorzaken is dat het elektrisch vermogen een beetje verdeeld moet worden in Oeganda, simpelweg omdat er niet genoeg vermogen is om het hele land tegelijk te kunnen voorzien van elektriciteit. Daar doet niemand moeilijk over, want het is zoals het is. Dit zou je in ons land niet kunnen voorstellen. Als bij ons de spanning een paar uur wegvalt, dan komt dat 's-avonds uitgebreid op het journaal (als er tenminste spanning is in Hilversum.)

Er wordt hier ook uitgebreid geëxperimenteert met zonnepanelen en daardoor hebben we in the Whitehouse in de slaapkamers wel licht.

Ook is er een installatie waarin biogas wordt gewonnen uit afval. We vonden dat deze installatie gezien de hygiëne wel erg dicht bij de keuken stond, maar dat maakt niet uit. Iedereen schijnt het te overleven. De afwaskeuken is in de buitenlucht en dat is weer handig om niet af te hoeven drogen. Je laat het gewoon drogen in de zon. Ongemerkt doe je op deze wijze toch wel enige resistentie op en wellicht is dat voor Rob niet goed uitgekapt. Het gaat overigens nu weer goed met hem.

Later zijn we het dorp ingegaan en een kerk bezocht waar Wim en Rob de volgende dag een dienst gaan bijwonen. Ik heb daar prachtige plaatjes kunnen maken van kinderen die aan het spelen waren. Kinderen eudeembuikjes van ondervoeding of éénzijdige voeding. Daar wil je echt iets aan doen als je hier bent, maar dat is met onmiddellijk resultaat met onze middelen nu niet mogelijk. Indirect doet DWW er heel veel aan.

En toen..... hoorde ik muziek en daar moest ik natuurlijk naar toe.

Er werd een eindje verder gerepeteerd voor een wedstrijd die de volgende dag zou plaats vinden. Er werd muziek gemaakt op traditionele muziekinstrumenten en gedanst door jonge mensen. Tjonge wat een feest om te horen en te zien. Wat zijn wij dan stijve houten klazen, ikke tenminste wel. Wat ik ook zo mooi vind van de mensen hier is dat ze zo vrij zijn met hun emoties. Enerzijds kunnen ze verlegen zijn en anderzijds laten ze zich helemaal gaan. Dat is vooral met het muziek maken en het dansen een feest om te zien.

Na dit mooie tafereel zijn we verder het dorpje ingegaan en hebben wat gedronken en zijn voor het donker langzaam weer naar huis gegaan. Wat een mooie dag.

Zondag 3 jan. 2010

Vandaag was het een rustdag en werden we opgehaald door Edward en the driver Lawrence die we de eerste dag ontmoet hebben. De bedoeling was dat we naar Lake Albert zouden gaan. Volgens Edward is dat niet zo ver, een kilometer of 25. Maar voordat we weg gingen kregen we eerst een volle schaal met annanas, mancho en jackfruit (van die laatste weet ik de Nederlandse benaming niet). En dat lieten we ons goed smaken.

Wat heel vaak voorkomt is dat de mensen zeggen dat het niet ver weg is, maar er vergeten bij te vertellen dat het lang duurt voordat je er bent omdat de wegen zo slecht zijn. En als ik hier neer schrijf slecht, dan bedoel ik echt heel slecht. Het zijn allemaal onverharde wegen waarop je niet kunt rijden als het regend. Je moet constant om de gaten en geulen heen rijden en soms

gebeurt dat stapvoets. Lauwrence geniet er van er is duidelijk een ervaren chauffeur. Er waren een aantal momenten waarop we dachten "dit gaat niet lukken" en dan lukte het hem toch. Na 2 ½ uur.....kwamen we op de plaats aan waar we moesten zijn, maar toen was het nog een paar kilometer naar beneden klimmen. Dat hebben we maar niet gedaan want het was helemaal dicht begroeid. Daarbij hebben we nu de ervaring, dat als de mensen zeggen dat het niet ver is, dat wij een ander begrip hebben over 'niet ver'. We hebben een uurtje genoten van het uitzicht en ik had een eindje terug plaggenhutten gezien die ik wilde filmen en fotograferen. Lydia ging met me mee en dat was maar goed ook anders had ik geen foto's kunnen maken. Dat heeft vooral te maken dat ik blank en bedreigend ben voor hen. Er was een man die Swahilie sprak, de moedertaal van Kenia naast Engels. In Oeganda is de moedertaal Kiganda naast Engels. Dus Lydia suste de man in het Swahilie die het heel leuk vond dat hij in zijn moedertaal werd aangesproken. Ondertussen heb ik prachtige plaatjes kunnen maken. Lydia vond het blijkbaar niet zo vreemd dat mensen nog in plaggehutten wonen maar ik vond het ongelooflijk. Die hutten zitten zeer knap in elkaar en zijn prachtig om te zien, vind ik.

Daarna kwam de rest die achter gebleven was ons tegemoet met de auto en vingen we de reis terug aan. Zo rond half 6 kwamen we weer aan bij URTD en hebben we nog even zitten genieten van de prachtige zonsondergang en het spelen van de apen.

Maandag 4 jan. 2010

Ondanks dat het regentijd is valt het erg mee met de regen. Natuurlijk valt er soms een ongelooflijk hoeveelheid water uit de lucht, maar dat is nooit zo heel lang. Het weer kan hier van het ene moment op het andere moment omslaan. De nachttemperatuur is aangenaam en dus slapen we allemaal goed, voor zover ik van de anderen begrepen heb. En overdag zo'n graad of 30.

Vandaag hoorden we dat de container op z'n vroegst a.s. vrijdag aan komt en dat is een tegenvaller. Maar de kisten waar Wim en Rob met smacht op zitten te wachten gaan vanavond aankomen en dat is goed nieuws. De kisten zijn door Wim en Rob zelf samen gesteld, dus ze weten wat er inzit en dat is voor het verloop van deze cursus heel belangrijk. Bij de volgende 2 cursussen zullen ze deze zorg niet meer hebben want dan is echt alles op deze plek aangekomen.

Het is verbazingwekkend wat die mannen bij elkaar geschraapt hebben aan naaimachines zodat de cursus gewoon doorgaat alsof er niets aan de hand is. Toch hebben ze wat tijd verloren en die willen ze slim inhalen door de cursusedagen wat langer te maken.

De ochtend begint bij de ARDT met een gezamenlijke bijeenkomst waarbij verschillende mensen komen vertellen wat ze hier doen. Wim heeft vanochtend verteld wat zij hier doen en ik heb daar met bewondering naar zitten luisteren hoe hij dat doet. Hij weet binnen een mum van tijd de hele gemeenschap voor zich te winnen. Hij begint met te vertellen dat hij zijn best doet om zich verstaanbaar te maken maar dat er wel eens een woordje hier en daar niet helemaal zal kloppen. En dat de uitspraak Oegandese mensen voor ons ook lastig is om te volgen. En dan vertelt hij een verhaal waarbij iedereen aan zijn lippen hangt.

Ik ben er wel achter dat het discutabel is om te beweren dat Oxford Engels of Amerikaans Engels de enige manier van uitspreken is. Want laten we niet vergeten dat voor zowel de Oegandese als de Kenianen Engels een moedertaal is. Dus wie zijn wij om te beweren dat hun uitspraak niet goed is. De meesten kan ik goed volgen, maar er zijn erbij zoals Edward, die zijn voor ons moeilijk te verstaan. Ik vind het wel leuk om mijn Engels weer op te poetsen en er komen hoe langer hoe meer woorden weer boven drijven. Grappig dat je dat niet vergeet schijnbaar.

Vandaag is Max, mijn broer jarig en ik ga hem vanavond bellen. Dat zal hij niet verwachten denk ik en ik vind het zelf erg leuk om hem te horen.

Tegen de middag overwoog ik om mijn spullen in het lokaal te laten staan, want het is elke keer wel een heel gedoe om alles mee te nemen. Ik werd snel van die gedachten afgebracht doordat er een Baviaan het gebouw binnen was gedrongen en voor grote hilariteit zorgde. Er zat een bewaker met een grote lange lat achter hem aan die er goed op los sloeg. Maar die Baviaan was hem telkens te slim af en zetten hem letterlijk en figuurlijk voor aap. Hier en daar liet ie nog wat stront vallen, dus ik heb me weer een bult gelachen om alles wat er gebeurde. Dit moet je eens even op Nederland projecteren, dat is toch ondenkbaar. Ikke dus weer alles ingepakt en meegenomen naar het huisje dat we omgedoopt hebben in diningroom. We krijgen daar 3 keer per dag een maaltijd voorgeschoteld en ik heb niet de indruk dat ik aan het afvallen ben zoals mij voorzichtig voorspeld was dat ik daar op moest rekenen.

Zo heeft alles straks een andere naam als we weggaan. Als toetje kregen we de ananas die we van de week ergens gekocht hadden voor weinig. En lekker dat het was, het water loopt me weer in de mond als ik dit zit te schrijven. Ik heb Edward gevraagd of er een huisje dichterbij te regelen is voor mij omdat ik elke keer een behoorlijk eind moet lopen met allerlei spullen. De mensen bieden vaak aan om voor me te sjouwen, maar de tijd van de slavernij is allang voorbij en dus doe ik dat meestal zelf. Enerzijds wel jammer om 'The Whitehouse' te moeten verlaten, maar dat is maar een gevoel. Op lopen.....je weet het he?

Vanmiddag werd een belangrijk probleem voor mij opgelost.

Als ik videoopnamens maak is het erg moeilijk om een compromis te maken tussen overbelichting van witte vlakken en het zichtbaar maken van donkerbruine gezichten. Zou ik de belichting goed afstellen, dan zouden de gezichten alleen maar zwarte vlakken zijn. Een extra lamp blijkt niet echt te werken. Dan is het ook nog een keer zo dat de meesten lichte kleding dragen: ga er maar aanstaan. Dan heb ik het nog niet over dat de achtergrond heel vaak een raam is. Regel 1: maak nooit opnamens met tegenlicht. Maar ja, ik heb niet altijd keus, soms moet ik wel. Wat overigens ook een feest is, als David voor een donkerbruine deur gaat staan: ook daar kan ik niets van maken. De deur en David zijn dan één geheel zal ik maar zeggen en David is nagenoeg onzichtbaar geworden. Hij draagt vaak bruine kleding, dus probeer je maar eens voor te stellen hoe er dat uit ziet.

Maar... vanmiddag kreeg iedereen een felblauwe stofjas, waardoor het probleem van de lichte kleding opgelost is. Behalve voor zuster Felicité, een religieuze dame die deel neemt aan de cursus, zij heeft een dusdanig voorkomen dat haar jas niet dicht gaat en een grotere maat is niet voor handen. Nu moet ik alleen nog zien te dealen met de witte muren en stoelen en met de ramen. Nou ja, zo heeft iedereen zijn zorgen. En de mijne zijn, dat ik hoe dan ook met iets goeds wil thuis komen.

Rob kreeg vanmiddag de schrik van zijn leven.

Hij was even in het huisje van hem en Wim geweest toen hij naar buiten wilde gaan. Op het moment dat hij de klink wilde pakken ging de deur open en dacht hij dat het Wim zou zijn. Maar het was Wim niet..... het was een levensgrote Baviaan. Geloof maar dat je dan schrikt. Hij kwam terug met dit verhaal en wij hadden weer iets om te lachen.

De dag vloog voorbij en het is nu 16.30 h. Nu maar hopen dat de kisten uit Kampala aankomen.

Het is nu 20:40 uur en ik ben terug in the Whitehouse. We hebben heerlijk gegeten met veel tropisch vruchten toe. De kisten uit Kampala hebben we nog niet mogen aanschouwen, helaas.

Wat nog minder leuk was, dat het voorval met de Baviaan die aan de deur stond bij Wim, blijkbaar in de kamer geweest was en Wim zijn mobiele telefoon meegepikt had.

Wij de omgeving afgezocht en niets gevonden. Toen we één van de bewakers erop aanspraken, kwam hij met stukjes telefoon aanzetten. De Baviaan was in een boom

geklommen en had de telefoon uit elkaar gerukt. Die beesten staan er om bekend dat ze zeer vernielzuchtig zijn. Het zijn, zeg maar, de hooligans onder de apen. Gelukkig zat Wim zijn sim-kaart er nog bij dus kunnen we proberen een telefoon te bemachtigen in het dorpje. Ik heb Max, mijn broer nog kunnen bereiken en hij was zeer verrast mij te horen vanuit Oeganda en ik moet zeggen dat ik het erg leuk vond om hem te horen. Ik vind het nog steeds een wonder dat ik letterlijk in de binnenlanden van Africa sta te bellen met mijn broer in Breda. En met Katrin sms ik regelmatig. Om mijn telefoonrekening te betalen zal ik waarschijnlijk wel een krantenwijk moeten nemen, maar allez dat maakt niet uit. Ik zweef een beetje tussen het missen van Katrin en alle anderen thuis en het genieten van wat hier gebeurd. Ik zit midden tussen Oegandese en Keniase mensen, geen toerist te bekennen. Normaal moet ik me in allerlei bochten wringen om de toeristen te ontlopen en hier zijn er ze gewoon niet: heerlijk!! En ik heb nog het idee iets nuttigs te doen. Het kan natuurlijk niet in de schaduw staan bij wat Wim en Rob doen, dat realiseer ik me ook wel. Toch ben ik wel heel de dag bezig en ben 's-avonds moe, maar wat is daar mis mee? De mensen zijn zo open en aardig, ik had dit niet verwacht en het land is prachtig. Nee het is geen straf om hier te mogen zijn.

Dinsdag 5 januari 2010

Toen ik mij vanochtend stond te scheren kwam zuster Felicité uit één van de kamers. Ze had blijkbaar in the Whitehouse geslapen. Ik stond daar half naakt, maar het leek haar niet te shokeren. Gelukkig maar.

Victor, de technicus van het park had een paar breimachines geregeld. Wat een vent! Rob begon gelijk les te geven met deze apparaten.

Ik heb vanochtend een korte presentatie gehouden voor de mensen die hier studeren en verteld wat mij beweegt om dit te doen. Ik heb het kort gehouden omdat ik vind dat ik de spotlights niet verdien, maar de DWW en Rob en Wim. De mannen die hier een radio station beheren, wagen zich ook wel eens aan het maken van een video en vroegen of ik eens naar hun video's wilde kijken en wat tips kon geven. Natuurlijk wil ik dat en ga daar van de week even langs.

Vandaag de laatste theoretische dag, morgen beginnen de SKIT-cursisten met meer praktijk. Voor mij leuk om op te nemen.

10:00 En.....de kisten uit Kampala zijn binnen. Er ontbreken wel wat spullen uit en dat is dan weer jammer. Maar nu kunnen Wim en Rob verder met deze spullen.

Net na de middag grote consternatie. We kwamen terug van de lunch en we hoorden geschreeuw en gebrul vanuit de ruimte waaruit les gegeven wordt. Er was een baviaan naar binnen geklommen en raasde als een bezetene door het lokaal. Met wat meppen van een stok joeg één van de bewakers hem naar buiten. Toen we de les aangevangen hadden en dachten dat het weer safe was, klom er wer een baviaan via een raam naar binnen. Om dat de deuren dicht waren wist het beest niet zo gauw hoe hij weer naar buiten moest. Toen hij op mij afkwam heb ik hem met een bezem op afstand gehouden. Vrouwen gillen, mannen dekking zoekend en uiteindelijk kregen we hem buiten. Zo gebeurt er nog eens wat. Rob brengt verder heel de dag door met het les geven in de breimachine en ik heb vanmiddag niet zoveel gedaan. Ik heb nog wel even mijn camera op de grond laten vallen. Hij viel van het statief af op het LCD-schermpje en dat ik kapot. Ik kan nog via het oculair kijken en ik ben verzekerd. Maar dat was even niet leuk.

Vanmiddag viel er regelmatig een bui waardoor de onverharde wegen veranderd zijn in een modderpoel. Het zou i.v.p. heel veel geld naar dit land te sturen beter zijn als we deze mensen de mogelijk zouden bieden om wegen aan te leggen. Dat kost ook veel geld, maar dan weten we zeker dat het goed besteed wordt.

Dat de bavianen niet alleen maar destructief bezig zijn bleek uit het feit dat, toen we naar huis liepen, een klein aapje heel hard zat te krijsen omdat het begon te regenen en het zijn moeder kwijt was. Toen zijn moeder hem opzocht en heel teder tegen zich aandrukte was het stil. Mooi om te zien.

Ik kreeg tegen het einde van de middag een ander onderkomen op het terrein, dicht bij de lesruimtes. Dat scheelt een hoop gesjouw. Het is een heel leuk huisje en het mag dag wel niet meer 'the Whitehouse' heten: het staat vlakbij 'The Greenhouse'. The greenhouse is een kas waar tomaten verbouwd worden. Een oriëntatiepunt wat voor mij belangrijk is en ondanks dat ben ik toch nog een aantal keren kwijt gelopen tot groot vermaak van de anderen. Ik weet niet of TomTom al operationeel is in Oeganda?

Ik zit ondertussen in Kenia en het gaat allemaal goed.

Aan de dagboeken kzul je merken dat ik het nu veel drukker heb want ze zijn iets korter.

Ik moet heel snel handelen en opnamens maken en er is geen mogelijkheid om het over te doen.

Het is indrukwekkend en de mensen zijn heel aardig.

Ik ben ondertussen ingetreden in het klooster bij de missionarissen en het bevalt me prima.

Ik weet niet wanneer ik weer kan mailen, maar ik doe mijn best.

Veel tropische groeten van Pim

Donderdag 14 jan 2010

Vanacht niet zo heel goed geslapen.

Niet dat ik bang was dat die mevrouw plotseling mijn slaapkamer zou binnen komen, maar de generator was aangeslagen en die staat niet zo heel ver van mijn onderkomen vandaan en maakt redelijk wat kabaal. Verder was het goed afgekoeld en ik had het best koud. Ik besluit dus om optijd op te staan en te gaan ontbijten. Maar het ontbijt was al redelijk geslacht en de thee was op. Nou ja, er zijn hier heel wat mensen die helemaal niets te eten hebben dus ik maak er geen punt van.

In het leslokaal kwam ik Edward tegen en als baas van deze campus zal hij wel uitleg kunnen geven over de Britten in mijn huisje, wat nu ineens niet meer 'mijn' huisje is. Edward keek heel verbaasd en wist van niets.

Het zonnetje schijnt gelukkig weer en ik besloot om m'n dag niet te laten verpesten.

Wim vertelde dat hij zich vanochtend stond te wassen en een Baviaan eerst uitgebreid naar hem stond te kijken. Daarna probeerde het beest de ramen en de deuren, om te kijken of het binnen kon komen. Het keek zelfs onder de deur door. Waarschijnlijk hoopte de aap op nog een mobile telefoon te kunne scoren. Gelukkig zat alles goed op slot.

Het is wel zo, dat de bavianen ons iets meer met rust laten omdat het nieuwtje er een beetje af is. Mijn moeder had het bij het rechte eind toen ze mij vroeger een nieuwsgierige aap noemde. Buiten het feit dat wellicht nieuwsgierig ben, is de toevoeging van 'aap' helemaal terecht.

Voor de duidelijkheid: ik vind niet dat ik een aap ben, maar een aap is heel nieuwsgierig. Dit geeft allerlei lolbroeken onder de lezers stof om deze 'open deur' te gebruiken voor misplaatste grappen: ik neem dat op de koop toe.

Vanochtend kregen de cursisten, die hier geen cursisten maar participanten worden genoemd, nog praktijk. Rob en Wim leggen de nadruk op een aantal belangrijke punten en dat wordt zo tegen 12 uur gestopt en wordt er opgeruimd.

's-Middags vertellen Lydia en David hoe hun leven er voor en na de SKIT-cursus eruit zag en wat ze er allemaal voor hebben moeten doen. Heel hard werken dus. David vertelde dat als hij zondag terug is in Kenia, hij gelijk door moet naar Nairobi omdat daar een klant op hem zit te wachten met een kapotte naaimachine. En hoe belangrijk het is om te netwerken en PR te doen en ook daaraan te blijven werken. Silver, een cursist, zegt dat Lydia makkelijk praten heeft, omdat ze waarschijnlijk de gelegenheid gekregen heeft en, niet onbelangrijk, dat ze een aantrekkelijke vrouw is. Dat is in zijn ogen veel makkelijker dan voor een man. Lydia gaat er uitgebreid op in en vertelt welke opleidingen ze gedaan heeft en daar heel hard voor heeft moeten werken. Dat ze met al die opleidingen niet goed aan het werk kwam en dat als je vrouw bent en naaimachinemonteur, je vaak de schijn tegen hebt.

Ondertussen komt Edward met een voorstel voor een feestelijke afsluiting, morgenmiddag. In het voorstel heeft hij een 20 min. durend optreden van mij gepland. Dat vind ik niet zo'n heel strak plan omdat één van de snaren gebroken is. Edward ging ervan dat het wel ging, maar zou iets anders proberen. Later op de dag zei hij dat hij een gitaar van een school mocht lenen, dus dan zou het door kunnen gaan.

Na afloop liep ik nog even buiten het terrein en zag dat er iemand een varken uitliet.

Het touw was niet aan zijn nek gebonden maar aan één van z'n voorpoten. Het beest liep er maar sullig bij. Je ziet dat wel vaker dat ze dat bij beesten doen en dat is om te zorgen dat het varken er niet in één keer vandoor kan gaan. Zit zo'n touw om zijn nek, dan kun je hem niet houden als hij het op een lopen zet. Ik weet niet of de partij voor de dieren dit goed zou keuren in Nederland. In Oeganda hebben ze geen partij voor de dieren dus dat geeft hier weinig problemen.

's-Avonds hebben Wim, Rob, Lydia en David een laatste overleg m.b.t. ieders visie over de cursisten. Ik hoor daar niet bij te zijn, dus ben ik richting mijn onderkomen vertrokken. Na nog wat gelezen te hebben, ben ik optijd gaan slapen. **Vrijdag 15 januari 2010**

Na lekker geslapen te hebben, kom ik er optijd uit, want vandaag is het examendag.

Het beloofd een warme dag te worden want het zonnetje staat al goed te branden. Lydia verschijnt vandaag in traditionele Oegandese kleding en het staat haar goed. De cursisten zijn enigzins nerveus, zelfs Victor die normaal zelfverzekerd overkomt met enige braverie, is timide en is niet zeker van zijn zaak. Examens zijn enerzijds noodzakelijk en anderzijds een gruwel voor mensen en dat niet alleen in Oeganda.

Ik probeer wat sfeerbeelden te maken zonder dat ik de mensen stoort.

Tegen een uur of 10 komt Edward met een gitaar en snaren aanzetten. Hoe is het mogelijk.

De gitaar is een éénvoudige klassieke gitaar met nylon snaren. Maar die set die hij me gaf was een goed set stalen snaren die ik gelijk op de andere gitaar heb gezet. Het geluid verraste me, helemaal niet slecht. Ik heb er nu zin in om vanmiddag te spelen!

De cursisten zweten peentjes om het examen zo goed mogelijk te doen. Victor was om 12:15 uur overal mee klaar en kon weer lachen. Hij had er een goed gevoel over. Als die man lacht dan wordt iedereen in zijn omgeving vrolijk.

In het begin van de middag is de laatste groep aan de beurt voor het examen en dan is het achter de rug. Er volgt een snel overleg tussen de trainers en al heel snel zijn ze het eens.

De cursisten stonden allemaal buiten te wachten op de uitslag en Wim ging zo snel mogelijk naar buiten om de uitslag bekend te maken. Iedereen heeft minstens 1 certificaat behaald en dus mag iedereen een gereedschapskist met boormachine mee nemen. 5 Cursisten mogen in augustus niet mee terug komen voor de vervolgcursus omdat ze totaal onvoldoende hebben gescoord. Dat is even een zure appel, maar op deze wijze heeft het certificaat wel een bepaalde waarde.

Om 16:00 uur zou de officiële ceremonie volgen waarbij een aantal hoogwaardigheidsbekleders aanwezig zouden zijn. Zoals een goede Afrikaan betaamd kwam iedereen een uur te laat en begon de ceremonie om 17:00 uur. Er waren heel wat sprekers waarvan naar mijn idee Wim en dr. Musheshe de enige waren die iets zinnigs te zeggen hadden. Tussendoor heb ik nog een paar liedjes gespeeld waarvan Dr. Musheshe nog wat regels citeerde uit een liedje wat ik ooit zelf geschreven heb. Ik kondigde het liedje aan met de woorden dat ik het geschreven heb toen ik heel jong was en in een betere wereld wilde geloven. Nu ben ik oud en ik ben zo naïef om nog steeds in een betere wereld te willen geloven. De uiteindelijke uitreiking was een mooie ceremonie waarbij Mr. Musheshe en Wim iedere cursist apart naar voren riepen. Iedereen was zeer vereerd en daar hebben ze hard voor gewerkt.

Om een uur of acht gaan we aan tafel en wat me een beetje steekt is dat er voor ons een tafel apart is klaar gezet. Ik had liever met en tussen de cursisten gezeten. Maar het is niet anders

en uiteindelijk smaakt het me prima. Zeker toen ik een klein pepertje van iemand kreeg en ik dat klein had gemaakt en bij mijn eten gedaan had. Sjonge, dat was niet gering en ik kan toch redelijk wat scherpe pepers verdragen. We worden dan wel als belangrijk gezien, maar dat heeft gelukkig niets met onze witte kleur te maken maar met wat we gedaan hebben.

Er zijn over en weer de afgelopen weken regelmatig grappen gemaakt over onze verschillende kleuren en dat lag absoluut niet gevoelig maar wel humoristisch. Ik zelf maakt het een keer heel bont, maar daar werd heel hard om gelachen gelukkig. Dat kwam door het volgende:

Lydia weet dat ze er niet onaardig uitziet en maakt daar dankbaar gebruik van door deze en gene voor haar aan het werk te zetten. Toen ze mij vroeg om iets uit een andere ruimte voor haar te gaan halen, vroeg ik haar of ze wel wist dat de zwarten oorspronkelijk de slaven van de blanken waren en niet anders om. Die opmerking werd die week nog vele malen herhaald en er werd hartelijk om gelachen. Een grap waarvan ze wisten dat het als grap bedoeld was, maar het lag bij deze mensen ook helemaal niet gevoelig. Daar was ik achteraf wel blij om, want het was wel op het randje.

Buiten heb ik nog wat na staan te praten en lachen met Viktor en ging uiteindelijk moe maar voldaan naar mijn paleis, nadat ik even mijn kleding gecheckt had want er was gewassen voor mij. Alles bleek nog nat, dus ik zie morgen wel. Morgen vertrekken we tegen de middag dus ik hoop wel dat het droog is.

Zaterdag 16 jan. 2010

Vandaag optijd eruit en proberen mijn spullen in mijn koffer te krijgen.

Uit ervaring weet ik dat dit altijd een probleem is.

En ik moet nog even wachten tot de kleding die gewassen is, droog is.

Ook ben ik nog even na die jongens geweest die zich bezig houden met videoproducties.

Ze zijn aardig geoutilleerd en weten er veel van. Ook kom ik nu tot de conclusie dat de gitaar waar ik heel de week op gespeeld heb, van één van deze jongens is.

Ik word er nog fijntjes aan herrinnerd dat ik de nieuwe snaren nog moet afrekenen.

Dat is wel een aspect van URDT wat me enigzins tegen valt. Niet alleen het feit dat ik voor hen gratis gespeeld heb, maar ook het feit dat DWW een heleboel heeft meegebracht en een nieuwe cursus geïntroduceerd heeft, draagt er niet toe bij dat zij iets aan ons schenken. Edward kwam op het idee om op mijn verjaardag naar Lake Albert te gaan en ook dat moest

tot op de laatste cent door mij betaald worden. Verder is het geen kwaai vent en hij heeft veel voor de cursus gedaan.

Tegen half 1 vertrokken we. Na 10 minuten rijden stopten we bij een benzinstation en ging Lawrence tanken. Of Wim even de rekening wilde betalen.....Daar hadden we even niet op gerekend en dat was niet zo slim van ons, want zo werkt dat hier. Je betaald voordat je vertrekt de benzine. En na afloop betaal je het salaris van de driver en de huur van de auto. De driver kost 20.000 shilling per dag, dat ongeveer 7 euro en de huur van de auto kost 100.000 shilling per dag dat ongeveer 50 euro. Als je dat afzet tegen het feit dat een gemiddeld salaris 4 euro per dag is, dan is dat in mijn ogen enigszin buiten proportioneel. We leggen allemaal hutje bij mutje en kunnen net de rekening betalen, maar zijn nu allemaal platzak. Na 6 uur en heel veel indrukken, mooi natuur, stof en zand later, kwamen we in Kampala aan. Lawrence heeft zich weer een geweldige geroutineerde chauffeur getoond. Hier nemen we afscheid van David want die reist door naar Nairobi. Na eerst geld gewisseld te hebben kwamen we even later weer in het hotelletje aan waar we 3 weken geleden ook gelogeed hadden. Heerlijk gegeten en een lekker koud pilsje gedronken en toen optijd naar bed want de volgende dag moeten we een reis met de auto maken van 8 uur naar Kisumu in Kenia.

Zondag 17 januari 2010

Voordat we vertrokken hadden we eerst no een discussie met de hoteleigenaar omdat we de vorige keer de kamer van David 2 keer afgerekend hadden. Uiteindelijk werd dat recht getrokken.

Om 12:30 kwamen we bij de Oegandese/Keniaase grens aan en daar moesten we een visum kopen om Kenia in te mogen. Toen de loketist zag dat wij buitenlanders waren wilde hij dollars hebben. Toen we die niet hadden, wilde hij Euro's. Ik vroeg hem waarom wij niet, net als iedereen gewoon in Keniaase shilling mochten afrekenen. Hij werd pissig en er viel niet met hem te praten. We moesten ieder 20 euro afrekenen. 1 Euro is 100 Kenia shilling. De andere passanten hoefden maar 300 shilling af te rekenen. Hier begon de door Lydia voorspelde corruptie. Na wat gemopper van ons en oeverloos wachten en invullen van zinloze papieren met zinloze vragen omdat het nu eenmaal zo hoort, konden we 3 kwartier later vertrekken.

De z.g. verharde wegen zitten vol met gaten en scheuren zodat Lawrence onze driver constant moet inhouden.

Het eerste wat me opvalt is dat ik hier helemaal geen palmbomen zie. Verder wel heel veel groen en dezelfde bouw van huisjes en winkeltjes.

Tegen half 4 kwamen we aan in Mill Hill. Daar zullen we 6 dagen verblijven. We werden allerhartelijkst ontvangen door father Alois. Mill Hill is gebouwd door een religieuze organisatie uit England. Het was oorspronkelijk bedoeld om missionarissen even te laten

bijkomen van hun werk. Maar er zijn er niet zo heel veel meer en dus is er plaats voor ons om hier een kleine week te verblijven.

Er heerst hier een gezellig sfeer en het is goed van eten en drinken. Ik zou eventueel best willen overdenken om toe te treden tot Mill Hill, maar ik vrees dat het celibataire aspect me gaat opbreken. Daarnaast is de gemiddelde leeftijd behoorlijk hoog, dus ik ga het maar niet doen.

We ontmoeten hier ook Duncan waar we eigenlijk morgen naar toe naan in Kimihili. Hij heeft de SKIT-cursus ooit ook gedaan en heeft nu een eigen bedrijfje. We spreken af hoe we het willen hebben zodat hij e.e.a. kan voorbereiden. Ik doe dat op mijn manier kort door de bocht zodat ik hoop dat we voor de middag weer terug kunnen zijn op Mill Hill. We hebben van Luitze Wobma nog een opdracht meegekregen en dat is dat we zoveel mogelijk beroepen moeten fotograferen. Dat gaan we morgenmiddag in kisumu doen. Kisumu ziet er redelijk geciviliseerd uit en is de tweede grootste stad van Kenia.

Tegen het einde van de middag zijn we nog even naar het Victoria Meer geweest en hebben daar even zitten genieten van het mooie uitzicht.

Tijdens het avond eten krijg ik in het kort het levensverhaal van de diverse broeders en één zuster te horen. Broeder Alois is van origine een Italiaan en de zuster is van Ierse afkomst.

Na het eten komt broeder Gerrit Kraakman binnen. Hij is Nederlander en straalt gezelligheid en sympathie uit. Ze gaan vanavond kaarten en als ik de opmerking maak dat hij niet gemeen mag spelen, zegt hij: 'dan moeten ze maar opletten'.

Lydia gaat morgen naar huis en heeft voor ons drieën een presentje gekocht. Heel erg aardig. Rob en ik kregen een doosje in de vorm van Afrika en Wim kreeg en uit hout gemaakt giraffen.

Morgen gaan we naar Duncan, opnamens maken.

Maandag 18 januari 2010

Lekker geslapen. Er hangt in dit kaptale pand wel een oase van rust. We hebben allemaal een eigen kamer, warme douche en toilet.

Het eten en drinken is riant.

Vanochtend zijn we eerst naar KUAP (Kisumu Ural Apostolate Progrma) geweest en daar directeur program, Michael ontmoet. Michel is een aardige rustige man die uitstraalt dat hij weet wat hij wil.

Daar zou nog een kist moeten staan die Laurence mee naar Kadagie kan nemen. Die vonden we uiteindelijk en alles zat erin, dus: niks gepikt. Het instituut gaan we morgen uitgebreid bezoeken en filmen. Op de terugweg liepen we een stukje door de krottenwijk en ik kwam daar zeer geschokt uit. Duizenden mensen die wonen in huizen van golfplaten en schroot. Dat dit nog op zo'n grote schaal bestaat. Lydia had me al eerder verteld dat het verschil tussen arm en rijk in Kenia gigantisch is, maar dit sloeg alles. Toen ik weer in de auto zat realiseerde ik me dat ik vergeten was te filmen en foto's te maken en dat ga ik morgen zeker doen, om iedereen in ons land te laten zien wat ik heb gezien. Het huilen stond me nader dan het lachen en ik moest er heel de dag aan terug denken.

Duncan M die ik zondag al ontmoet had gingen we opzoeken in zijn woonplaats om zijn situatie op te nemen. Zijn situatie die duidelijk veranderd is na de SKIT-cursus die hij in 2007 heeft gevolgd. We kwamen na 1 ½ uur aan in Sigomere en vonden zijn winkeltje en werkplaats. Het dorpje was een langerekt plaatje waar de 'hoofdweg' doorheen liep. Eén grote zandvlakte. Duncan nam mij mee naar verschillende klanten om te laten zien dat hij het goed voor elkaar had.

We beslede een taxi om terug te gaan naar Mill Hill maar die liet 45 min op zich wachten. Toen hij eindelijk aankwam stopte hij ergens om zijn reserve band te laten maken en even later ging hij uitgebreid tanken. Toen heb ik hem aan z'n verstand kunnen peuteren dat het de bedoeling was dat we nu echt gingen rijden.

Na het middageten, wat weer erg lekker was, zijn we de stad rond gelopen en hier en daar wat rond geneusd. We moeten ook nog 15 verschillende beroepen fotograferen om bij thuiskomst te kunnen laten zien aan welke gereedschappen er behoefte is.

Na het avondeten nemen we afscheid van Lydia die naar haar zus in Nairobi gaat en van daaruit naar huis. Zij woont in Liotokitok en dat is geen grap. Dat is het laatste plaatsje voor de grens met Tanzania en ligt vlak bij de berg Kilemanjaro. Broeder Olois brengt haar even naar de bus.

Naar nog wat foto's bekeken te hebben en een lekker koud pilsje gedronken te hebben ging ik afgebrand naar bed.

Dinsdag 19 januari 2010

In Mill Hill is het de bedoeling dat je om 7:30 uur aan het ontbijt verschijnt.

Dat zijn tradities daar moet je gewoon aan mee doen. Mill Hill is een voorstadje van Londen en daar hebben alle missionarissen hier aanwezig, gestudeerd. Het is eigenlijk een populaire naam voor ' St. Jozef Missionarissen Organisatie' . Maar iedereen gebruikt tegenwoordig de

naam Mill Hill. Ook de missionarissen gebruiken niet hun cristijlijke naam, maar gewoon hun eigen naam.

Ook bij het ontbijt is het beste niet goed genoeg. Father Alois doet zijn uiterste best om het iedereen naar zijn zin te maken en die man lijkt altijd goeie zin te hebben. Ik moet wel af en toe op mijn tong bijten om geen uitspraken te doen die niet kunnen. Gelukkig gaat het tot op heden goed. Eén van de Nederlandse broeders mist het puntje van zijn wijsvinger. Die is hij ooit kwijt geraakt doordat het mes van een papiersnijder vroegtijdig naar beneden viel. Ik stond op het punt om hem te vragen wat hij toen gezegd had, toen ik me realiseerde dat hij die vraag waarschijnlijk niet zou waarderen en zeker zou omzeilen en dus hield ik maar mijn mond. Ook komt het wel eens voor dat een broeder naar sport zit te kijken, wat dan onderbroken wordt door reclame. En bij reclames komen wel eens schaars geklede aantrekkelijk dames voorbij. Zo'n broeder is in dit geval geen geschikte gesprekspartner om over het uiterlijk van die mevrouw van gedachte te wisselen. Nu zullen die mannen niet zo flauw zijn, want die hebben na 30 á 40 jaar missiewerk wel meer te verduren gehad.

Vanochtend zijn we eerst naar Pandepirie gegaan om video-opnamens en foto's te maken.

Met veel respect heb ik kennis genomen van wat daar zoal gebeurd. Er worden o.a. straatkinderen onderwezen en er wordt aan aidspreventie gedaan.

Na de opnamens hebben we uitgebreid zitten praten met Algemeen directeur Gabriël en programmadirecteur Michel over hun behoeftes aan spullen die ze nog nodig hebben.

Op het middagprogram stond dat we eerst opnamens zouden gaan maken in Nyalenda. Daar konden we uitgebreid zien wat de SKIT-cursus voor resultaat heeft gehad.

Wat opvalt is dat ook de mensen in Kenia uiterst vriendelijk zijn en ook op deze plek worden we weer hartelijk ontvangen. Bibian, één van de vroegere cursisten, heeft een aantal keren gefigureerd voor de film en dat deed ze geweldig. Bibian is een gezellige gezette dame die vandaag in het rood was gekleed. En met rood zijn filmers meestal niet zo blij, maar in combinatie met haar donkerbruine huid was het geweldig gekozen.

Tussendoor kregen we vers geperste ananassap en mangosap en wat vers gebakken broodjes.

Nadat de opnamens klaar zijn vraag ik of er een paar mannen mee willen gaan de Slum (krottenwijk) in. Ik wil daar opnamens en foto's maken en ik acht de kans niet uitgesloten dat ik anders zonder camera eruit kom. Ik ben normaal niet zo bang uit gevallen, maar je hoeft de ellende niet op te zoeken..

Die twee mannen worden geregeld en we gaan op weg. Het situatie die we tegen kwamen was zoals verwacht erg triest, maar de sfeer was helemaal niet grimmig of zo. Eigenlijk vonden de mensen het wel leuk dat ik ze kwam filmen. Uiteindelijk heb ik maar van 1 man iets negatiefs gehoord, dus dat viel erg mee. Ik vond het zelf best genant om hier opnamens te maken, maar ik wil graag in Nederland laten zien hoe arm de armensten in Kenia zijn.

De opnamens zijn goed gelukt en dat gaf een goed gevoel. Wim en Rob hebben de hele dag spullen voor mij mee lopen sjouwen en mee lopen denken hoe we het beste de opnamens kunnen maken. Ik vind dat prettig, want met z'n drieën zie je meer dan in je eentje.

Voor 100 shilling werden we met de tuktuk thuis afgezet.

Bij het avondeten hadden we een leuk gesprek met broeder Ko. Hij legde uit, dat als hij een waterput wil slaan, hij een waterader opzoekt d.m.v. een wiggelroede. Die maakt hij simpel van 2 lasselectrodes. Doordat een ondergrondse rivier een electromagnetisch veld veroorzaakt, buigen de 2 draden uit elkaar als je er boven loopt.

Thuis gekomen merk je dat zon en intensief bezig zijn, je goed afmat en dus besloot ik het niet laat te maken.